

TALK OF THE CITY

Από τον Γιώργο Χατζηβασίλη

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ Αλέξης Παπαχελάς

Φαρ Ουέστ

Κάθε χώρα έχει αυτό που ονομάζουμε ένα «αστικό καθεστώς» ή, άλλως, κατεστημένο. Ο ιστορικός του μέλλοντος θα γράψει κάποτε για το πώς μια ομάδα νεαρών αριστερών ακτιβιστών μπόρεσε να ξεδοντιάσει ένα μεγάλο μέρος του ελληνικού αστικού καθεστώτος. Είχε με το μέρος της θράσος και μια κοινωνία που έφτασε στα όρια των αντοχών της. Δεν έφταναν, όμως, αυτά. Το ελληνικό κατεστημένο αποδείχθηκε πολύ λίγο και αδύναμο. Είχε άλλωστε από καιρό σκάψει τον λάκκο του. Το ευαγγέλιο του ακραίου λαϊκισμού, της δικαιολόγησης κάθε ακραίας πράξης διαμαρτυρίας κ.λπ. διαβαζόταν καθημερινά από τον άμβωνα των δικών του τηλεοπτικών καναλιών. Στην ιδιωτική τηλεόραση ανδρώθηκε και δοξάστηκε ο σημερινός κυρίαρχος πολιτικός λόγος. Η δικαιολογία, απλή: «Τι να κάνουμε αφού αυτό πουλάει και θέλει ο κόσμος;». Όπως έστρωσες θα κοιμηθείς, λέει ο σοφός λαός.

ΑΥΓΗ Καρτερός Θανάσης

Μίλα και σκάβε

Για να πω την αλήθεια, μέχρι την τελευταία στιγμή, που βγήκαν μέσα στα μαύρα μεσάνυχτα οι διαγωνιζόμενοι και ανακοινώθηκε το αίσιο -τι αίσιο, θεσπέσιο...- τέλος του διαγωνισμού για τις τηλεοπτικές άδειες, μ' έζωναν, όπως και πολλούς από σας φαντάζομαι, τα φίδια. Θα τα καταφέρουν οι δικοί μας ή θα γίνει καμιά πατάτα λόγω και έργων, και θα μας χώσει η διαπλοκή στο σακί; Θα μπορέσουν να τελειώσουν επιτυχημένα την ολυμπιάδα των καναλιών και να αποσπάσουν το χρυσό ή θα μείνουν εκτός μεταλλίων και με τον Μπτοστάκη να γουργουρίζει χαιρέκακα;

Δεν ήταν και άριστοι οι οίωνοί. Πενήντα - εξήντα εκατομμύρια για τις τέσσερις άδειες θεωρούσαν επιτυχία οι ειδήμονες της καφετέριας. Εκεί περίπου στέκονταν και κάποιοι έμπειροι του Μαξίμου. Με το δίκιο τους. Δεκαπέντε εκατομμύρια για μια άδεια δεν είναι παίξε γέλασε, πολύ περισσότερο όταν μιλάμε για άδειες που είκοσι εφτά χρόνια τις έπαιρνε ο πιο επίμονος τζαμπατζής -ή νταβατζής στην παλαιοδεξιά διάλεκτο. Άσε που ο έγκυρος περί αυτά Μπάμπης του ΣΚΑΪ, είχε διατυπώσει την προηγούμενη μέρα τον χρησμό ότι τα λεφτά θα είναι λίγα και οι καταστροφές πολλές.

Ε, όταν βγήκαν τα αποτελέσματα και αφού τελείωσα με τους ποδοσφαιρικούς πανηγυρισμούς, συνειδητοποίησα κάτι πολύ σημαντικό. Αν και όταν μάλιστα το καταλάβουν οι Άλλοι, θα

Το ούτως αποκαλούμενο κατεστημένο έτρεξε όμως να κάνει τις συμφωνίες του και τα παρασκηνιακά deals από το 2012 και μετά. Ο καθένας είχε τον λόγο του. Άλλος φοβόταν για να μη βγουν στη φόρα οι σκελετοί του. Άλλος ήθελε να πάρει την εκδίκασή του επειδή ένιωθε απόβλητος των αθηναϊκών σαλονιών. Κάποιοι ακολουθούσαν την πάγια αρχή που δίδαξε ο μακαρίτης Μποδοσάκης, που επέβαλλε ότι «πρέπει να τα έχουμε καλά με το γκουβέρνο». Από όλες αυτές τις περίφημες συμφωνίες, ελάχιστες τηρήθηκαν. Λίγη Ιστορία να είχε διαβάσει κανείς, θα ήξερε ότι αυτού του τύπου οι συμφωνίες και λυκοφιλίες δεν κρατούν πολύ.

Για να λέμε τα πράγματα με το όνομά τους. Ένα κομμάτι του ελληνικού κατεστημένου είχε ήδη σαπίσει πολύ. Η κρίση το αποτελείωσε, αλλά ήταν και πριν «στον αέρα». Οι υπερβολές, η παντελής έλλειψη κανόνων διακυβέρνησης επιχειρήσεων, η απουσία σεβασμού στους

θεσμούς είχαν οδηγήσει σε ένα Φαρ Ουέστ νεοελληνικού τύπου.

Οι επελαύνοντες βρήκαν όμως πολύτιμα σπρίγματα σε ένα κομμάτι του αστικού πολιτικού κόσμου, το οποίο για δικούς του λόγους έδωσε όλη τη σχετική τεχνολογία της διακυβέρνησης των σκληρών μηχανισμών του κράτους. Επαιξαν και αυτοί οι άνθρωποι τον ρόλο τους. Σήμερα λοιπόν έχουμε μια μεγάλη αλλαγή σκηνικού, ένα ξαναμοίρασμα της πίτας ισχύος και χρήματος. Η Ελλάδα περνάει τέτοιες φάσεις κάθε 30-40 χρόνια. Μετά την κρίση του 2009, ήταν αναπόφευκτο να έχουμε ακόμη έναν τέτοιο κύκλο.

Θα προκύψει, λοιπόν, ένα καλύτερο, υγιέστερο κατεστημένο; Φοβούμαι ότι μπορεί να φτάσουν, ακόμη και οι σημερινοί κυβερνώντες, να νοσταλγήσουν κάποια στιγμή το... παλιό, τη δοκιμασμένη διαπλοκή περασμένων εποχών, που ήταν (τουλάχιστον) προβλέψιμη και είχε και κανένα-δύο δικούς της κα-

νόνες. Το νεοπλουτιστικό Φαρ Ουέστ του 2000 μπορεί να εξελιχθεί σε πραγματικό, με καουμπόδες, πιστόλια και άγριους τσακωμούς σε σαλούν... Θα το γευθεί αυτό σύντομα η παρέα των αριστερών ακτιβιστών που γκρέμισε ένα κομμάτι του κατεστημένου και τώρα θέλει να δημιουργήσει το δικό της.

Το ερώτημα είναι πού βρίσκεται και γιατί κρύβεται ό,τι έχει απομείνει από το μη κρατικοδίαιτο, δυναμικό, υγιές κατεστημένο της χώρας. Η αλήθεια; Έχει τρομάξει και έχει πάρει τα βουνά. Ορισμένοι έφυγαν για άλλες χώρες, άλλοι θέλουν να μην τους πιάνει κανένα ραντάρ. Αν όμως δεν παίξουν τον ρόλο τους, η χώρα θα περάσει στα χέρια πειρατών, φανατικών λειτουργών της Δικαιοσύνης με ιδιόμορφες ατζέντες, συμμοριών κάθε είδους και θα αρχίσει να ουκρανοποιείται ταχύτατα. Χρειάζονται αναχώματα, και μέσα στην ίδια την Αριστερά, για να αποτραπεί αυτή η μοιραία εξέλιξη.

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

Οι Φαρισαίοι και οι εργαζόμενοι

Περίσσεψαν τα δάκρυα των εργοδοτών στον χώρο των ΜΜΕ για την τύχη των εργαζομένων στους τηλεοπτικούς σταθμούς που δεν πήραν άδεια. Αλήθεια, ποιοι κλαίνε και οδύρονται; Αυτοί που στήριξαν από την πρώτη στιγμή τα μνημόνια. Αυτοί που αξιοποίησαν την κρίση κάνοντας σωρηδόν απολύσεις στα μέσα που διαθέτουν.

Αυτοί που είδαν την κρίση ως ευκαιρία για να διαλύσουν πλήρως τις εργασιακές σχέσεις. Που συρρίκνωσαν τους μισθούς στα όρια της εξαθλίωσης. Που κατάργησαν κάθε εργατικό δικαίωμα και τις συλλογικές συμβάσεις. Αυτοί που επέβαλαν στα ΜΜΕ εργασιακό μεσαίωνα. «Ουαί υμίν, γραμματείς και Φαρισαίοι υποκριταί!»

Υποτίθεται ότι με την προηγούμενη κατάσταση λειτουργούσαν στη χώρα οκτώ κανάλια πανελλαδικής εμβέλειας. Επί της ουσίας στον ρόλο αυτό, με προσωπικό και πρόγραμμα, ανταποκρίνονταν έξι: ANT1, MEGA, ΣΚΑΪ, ALPHA, STAR και «Ε». Το MEGA και το «Ε» δεν έφτασαν ποτέ στον διαγωνισμό με ευθύνη των ιδιοκτητών τους.

Αυτοί άφησαν ακάλυπτους και απροστάτευτους τους εργαζομένους τους. Το ίδιο συνέβη και με τον ιδιοκτήτη του STAR. Ο κ. Βαρδινογιάννης θεωρείται ο ισχυρότερος οικονομικός παράγοντας στη χώρα. Πήρε μέρος στον διαγωνισμό, αλλά από τα ποσά που διέθεσε (μόλις 13 εκατ. ευρώ -μακράν λιγότερα απ' όσα διέθεσαν, ο καθένας ξεχωριστά, όλοι οι άλλοι) προκύπτει ξεκάθαρα πως δεν είχε καμία διάθεση να κρατήσει το κανάλι του και να διασφαλίσει τις θέσεις των εργαζομένων του.

Επί της ουσίας, η σκληρή γλώσσα των αριθμών λέει ότι ο διαγωνισμός έκλεισε μόνο ένα κανάλι (τον ALPHA) και άνοιξε άλλα δύο (των κ. Μαρινάκη και Καλογρίτσα). Τα υπόλοιπα τα κλείνουν τα αφεντικά τους, είτε από πρόθεση είτε από αδυναμία να τα κρατήσουν.

Η σκληρή γλώσσα των αριθμών λέει και κάτι άλλο. Όπως προκύπτει από την έρευνα και το ρεπορτάζ της «Εφ.Συν.» απ' όλη αυτή τη διαδικασία της αδειοδότησης θα μείνουν μετέωροι περί τους χίλιους εργαζομένους. Κάποιοι από αυτούς θα βρουν δουλειά στους νέους τηλεοπτικούς σταθμούς και σίγουρα αρκετοί θα μείνουν άνεργοι.

Η κυβέρνηση και οι συνδικαλιστικές οργανώσεις στον χώρο του Τύπου οφείλουν να προστατεύσουν -και απέναντι στους εργοδότες τους και στην προοπτική της επανόδου τους στην εργασία- με κάθε μέσο αυτούς τους ανθρώπους που δεν φταίνε σε τίποτα και δικαιούνται τη στήριξη όλων!